

ВОЛОДИМИР МОНОМАХ.

(Битва над Солоницею 1111 р.)

Під свари князів скочив змій Тугорхан
 З мечем і вогнем на Вкраїну,
 Огнем мете села, мечем серед ран
 Несе половецьку руїну!
 Спіплав жахом кров шолудивий Боняк —
 Хто вздрить його — мусить умерти!
 Він тіла не мав, лиш червоний кістяк —
 Швергає кістями, як дух смерти!
 З руїн не тікають ключем журавлі
 У холодні в дикому полі —
 Невольники шлях пишуть кровю в тернах
 У голоді босі і голі.
 Зустрівшись питають чорніші землі,
 З якого хто міста, чи краю!
 А лица змарнілі зо слізьми в очах
 Звертають до неба в одчаю.
 Аж князь Мономах Володимир мечем,
 Як смерть задзвонив з громодзвону:
 Бив орди у вісімдесят трьох боях,
 Взяв триста князів до полону.
 Боняк впав на Київ до церкви з огнем.
 Обдер з перловісів ікони —
 З мечем в церкві — янгола вздрів Мономах
 І вдарив князям в усі дзвони:
 Заграли всі труби в пожарищі лун,
 Забубнили гóроди княжі:
 — „Збірайтесь, хто жив — стати валом на Псьол
 Пігнати за Дон сили вражі!“
 Зійшлися на вал і неслись як бурун,
 Наш князь змутив ріки й озéра —
 Розбив тисяч веж, стер вал заборол,
 Розсилав в степу їх як пера!
 А в п'ятницю рано злетілись як рій
 На Сòлниці бісові сили —
 Зрядились у бій тай облавою шлях
 Їм з криком переговорили!
 Князі ціле військо уставили в бій:
 „Тут кличе нас Бог на суд смерти“!
 На смерть цілувались, клялись на мечох,
 Умерти або їх розтерти!
 І вдарили клином, розбили стіну,
 Загнали до річки в халепі —

